

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

3 септември 2009 година *

По дело C-535/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 22 декември 2006 г.,

Moser Baer India Ltd, установено в Ню Делхи (Индия), за което се явяват адв. K. Adamantopoulos, dikigoros, и г-н R. MacLean, solicitor,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз, за който се явява г-н J.-P. Nix, в качеството на представител, подпомаган от адв. G. Berrisch, Rechtsanwalt,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

подпомаган от:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н Н. van Vliet и г-н Т. Scharf, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA), по-рано Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), установен в Кьолн (Германия),

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts, председател на състав, г-н Т. von Danwitz, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н Е. Juhász и г-н G. Arestis (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-жа К. Sztranc-Sławiczek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 юли 2008 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 2 октомври 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своята жалба Moser Baer India Ltd иска отмяната на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 4 октомври 2006 г. по дело Moser Baer India/Съвет (T-300/03, Recueil, стр. II-3911, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което посоченият съд отхвърля жалбата му в първоинстанционното производство, целяща отмяната на Регламент (ЕО) № 960/2003 на Съвета от 2 юни 2003 година относно налагане на окончателно изравнително мито върху внос на записваеми компактдискове с произход от Индия (ОВ L 138, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 31, стр. 182, наричан по-нататък „спорният регламент“), доколкото той е приложим спрямо жалбоподателя.

Правна уредба

- 2 Регламент (ЕО) № 2026/97 на Съвета от 6 октомври 1997 година относно защитата срещу субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 288, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 15, стр. 180, наричан по-нататък „основният регламент“) урежда антисубсидийните процедури.

3 Член 5 от основния регламент гласи:

„Изчисляване на размера на изравнителната субсидия

За целите на настоящия регламент размерът на изравнителните субсидии се изчислява чрез ползата за получателя, ако се установи, че такава съществува през разследвания период на субсидиране.

[...]“

4 Член 7, параграф 3 от основния регламент, който съдържа общи разпоредби относно посоченото изчисляване, предвижда:

„Когато субсидията може да бъде свързана с настоящото или бъдещото придобиване на дълготрайни активи, размерът на изравнителната субсидия се изчислява чрез разпределянето ѝ за период, който съответства на нормалната амортизация [другаде в текста: „обичайния срок на амортизация“] на тези активи в съответната индустрия. [...]“

5 Член 8 от основния регламент гласи:

„Констатиране на вреда

[...]

2. Констатирането на вреда се базира на неоспорими доказателства и включва обективна оценка на:

- а) обема на субсидирания внос и влиянието на субсидирания внос върху цените на пазара на Общността за подобни продукти;

и

- б) последиците от този внос за индустрията на Общността.

3. По отношение на обема на субсидирания внос се взема предвид обстоятелството дали е налице значително увеличение на субсидирания внос, в абсолютно или относително изражение спрямо производството или потреблението в Общността. По отношение на влиянието на субсидирания внос върху цените се взема предвид обстоятелството дали е налице значително подбиване на цената посредством субсидирания внос в сравнение с цената на подобен продукт на индустрия на Общността, или дали този внос оказва по друг начин значителен натиск върху цените или възпрепятства значителното увеличаване на цените, което би настъпило при други обстоятелства. Един или повече от тези фактори не могат да бъдат от решаващо значение при вземането на решение.

[...]

5. Оценката на влиянието на субсидирания внос върху дадена индустрия на Общността включва оценка на всички релевантни икономически фактори и показатели, които имат отношение към състоянието на индустрията, включително: факта, че индустрията е все още в процес на възстановяване от влиянието на предишно субсидиране или дъмпинг, значението на размера на изравнителните субсидии, действителния и потенциалния спад на продажбите, печалбите, продукцията, пазарния дял, производителността, възвръщаемостта на инвестициите, натоварването на мощностите; факторите, които засягат цените в Общността; действителното и потенциалното отрицателно влияние върху паричния поток, наличностите [другаде в текста: „запасите“], заетостта, заплатите, ръста, способността за привличане на капитали или инвестиции, както и по отношение на селското стопанство дали е налице увеличаване на тежестта за програмите за държавна подкрепа. Този списък не е изчерпателен, както и един или повече от тези фактори не могат да бъдат от решаващо значение при вземането на решение.

6. Въз основа на всички релевантни доказателства, представени във връзка с параграф 2, трябва да се докаже, че субсидираният внос причинява вреда по смисъла на настоящия регламент. По-специално, следва да се установи, че обемът и/или ценовите равнища, идентифицирани съгласно параграф 3, имат пряко отношение към влиянието върху индустрия на Общността, както е предвидено в параграф 5, както и че това влияние съществува до степен, която позволява определянето му като съществено.

7. Известните фактори, различни от субсидирания внос, които по същото време причиняват вреда на индустрия на Общността, също се оценяват, за да се гарантира, че причинената от тези други фактори вреда не се приписва на субсидирания внос съгласно параграф 6. Факторите, които могат да бъдат взети предвид в тази връзка, включват обема и цените на вноса, който не е субсидиран, свиването на търсенето или промените в тенденциите на потреблението, ограничителните търговски практики и конкуренцията между трета страна и производители в Общността, развитието на технологиите, експортния потенциал и производителността на индустрията на Общността.

[...]

6 По силата на член 15, параграф 1, трето изречение от основния регламент размерът на изравнителното мито не надвишава установения размер на изравнителните субсидии, но би следвало да бъде по-малък, ако това по-малко по размер мито би било адекватно, за да се отстрани вредата за индустрията на Общността.

7 Член 28 от основния регламент гласи:

„Липса на сътрудничество

1. Ако дадена заинтересована страна отказва достъп или по друг начин не предоставя необходимата информация в рамките на сроковете, предвидени в настоящия регламент, или значително възпрепятства разследването, то могат да бъдат направени временни или окончателни констатации, положителни или отрицателни, на базата на наличните факти.

Ако се установи, че дадена заинтересована страна е предоставила невярна или подвеждаща информация, то тази информация не се взема предвид и се използват наличните факти.

Заинтересованите страни следва да бъдат уведомявани за последиците от липсата на сътрудничество.

[...]

3. Когато предоставената от заинтересованата страна информация не е идеална във всички аспекти, тя не следва, въпреки това, да не бъде вземана предвид, при условие че всички недостатъци не са такива, че излишно да обременяват съответните и надеждни констатации, информацията е предоставена по подходящ начин и навременно и е проверяема, както и страната е действала по най-добрия възможен за нея начин.

4. Ако доказателствата или информацията не са приети, страната, която ги предоставя, бива незабавно информирана за съответните мотиви и ѝ се дава възможност да представи допълнителни разяснения в рамките на определения срок. Ако разясненията се считат за незадоволителни, мотивите за отхвърлянето на тези доказателства или информацията биват оповестявани и излагани в публикувани констатации.

5. Ако констатациите, включително тези относно размера на изравнителните субсидии, се базират на разпоредбите на параграф 1, включително предоставената в жалбата информация, те се проверяват, когато е уместно и при надлежно съблюдаване на сроковете на разследването, при позоваване на информация от други независими източници, която може да е налична, като публикувани ценови листи, официална статистика за вноса и митнически данни, или информация, която е получена от други заинтересовани страни по време на разследването.

6. Ако дадена заинтересована страна не сътрудничи или сътрудничи само отчасти, като по този начин се отказва съответната информация, резултатът може да е по-малко благоприятен за страната в сравнение с този, ако би сътрудничила.“

Обстоятелства в основата на спора

- 8 Обстоятелствата в основата на спора са изложени, както следва, в точки 8—14 от обжалваното съдебно решение:

„8 Жалбоподателят е дружество, установено в Индия, което произвежда различни видове носители за съхраняване на информация, и по-специално записваеми компактдискове (наричани по-нататък „CD-R“).

9 На 17 май 2002 г., вследствие на подадена от Committee of European CD-R Manufacturers (СЕСМА) жалба, Комисията [на Европейските общности] започва антисубсидийно разследване на вноса на CD-R с произход от Индия (ОВ С 116, стр. 4).

10 В писмо от 4 март 2003 г. Комисията излага на жалбоподателя основните факти и съображения, поради които е било предвидено да се предложи определяне на окончателни изравнителни мита. Установената от Комисията субсидия се състои в освобождаване от мита на внасяните от жалбоподателя стоки за оборудване. При изчисляването на размера на субсидията, в приложение на член 7, параграф 3 от основния регламент тя е разпределена за период от три години. Изложението предвижда налагането на изравнително мито в размер на 10 %.

11 С две писма от 19 март 2003 г. жалбоподателят отговаря на посоченото изложение, като оспорва, от една страна, метода, използван за изчисляване на размера на субсидията, а от друга страна, наличието на вреда и причините за нея.

- 12 С две писма от 9 април 2003 г. от една страна Комисията отхвърля доводите на жалбоподателя във връзка с наличието на вреда и на причинно-следствена връзка, а от друга страна му изпраща допълнително изложение, което съдържа ново изчисление на размера на субсидията, в което тя е разпределена за период от 4,2 години. Допълнителното изложение предвижда налагането на изравнително мито в размер на 7,3 %.
- 13 С писмо от 14 април 2003 г. жалбоподателят оспорва новото изчисление на размера на субсидията. С писмо от 5 май 2003 г. Комисията изпраща на жалбоподателя допълнителни разяснения относно това изчисление. На 9 май 2003 г. жалбоподателят отговаря на това писмо, като дава допълнително становище.
- 14 По предложение на Комисията, прието на 20 май 2003 г., Съветът [на Европейския съюз] приема [спорния] регламент. Този регламент налага окончателно изравнително мито в размер на 7,3 % върху вноса на CD-R с произход от Индия.“

Жалбата пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

- 9 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 29 август 2003 г., жалбоподателят иска отмяната на спорния регламент, излагайки пет правни основания, които се отнасят, от една страна, до определянето, в рамките на изчисляването на размера на субсидията, на обичайния срок на амортизация на внесените активи, а от друга страна, до преценката на вредата и на причинно-следствената връзка.
- 10 С Определение на Първоинстанционния съд от 23 януари 2004 г. Комисията е допусната да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета.

- 11 С Определение на Първоинстанционния съд от 18 април 2005 г. Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), понастоящем Committee of European CD-R and DVD+/- R Manufacturers (CECMA), е допуснат да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета.
- 12 Съветът, подкрепен от Комисията и от СЕСМА, иска жалбата да бъде отхвърлена и жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.
- 13 В точки 27—116 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля първото правно основание, изведено от нарушение на член 5, член 7, параграф 3, и член 11, параграф 1 от основния регламент и от явна грешка в преценката относно обичайния срок на амортизация на активите. Това правно основание се подразделя на две части, отнасящи се, от една страна, до преценката на данните, свързани със срока на амортизация, а от друга страна, до преценката на обичайния срок на амортизация на активите, като втората част от своя страна се състои от пет твърдения за нарушения, свързани с класифицирането на активите в категорията на матриците, с неотчитането на произтичащата от счетоводните документи на жалбоподателя информация, с вземането предвид на рентабилността и на инвестициите на жалбоподателя, с използването на метода на дегресивна амортизация и с твърдения произволен характер на изчисленията.
- 14 Що се отнася до неотчитането на информацията, произтичаща от счетоводните документи на жалбоподателя, което представлява второто твърдение за нарушение от втората част на първото правно основание, в точки 73—79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд по-специално приема за установено следното:

„73 На последно място жалбоподателят твърди, че класифицирането на активите в категорията на матриците не се отнася до всички разглеждани активи — факт, за който жалбоподателят е уведомил Комисията с писмо от 14 април 2003 г.

- 74 На това твърдение Съветът възразява, че предоставената в негова подкрепа информация противоречи на получени в хода на разследването други доказателства и че поради това посоченото твърдение не може да бъде взето предвид.
- 75 От доказателствата, представени от страните в отговор поставения от Първоинстанционния съд писмен въпрос, следва, че в подкрепа на въпросното твърдение жалбоподателят се позовава на информация, произтичаща от неговата данъчна декларация за периода на разследването. Безспорно е, че вписаната в тази декларация стойност на активите не отговаря на стойността им, използвана за изчисляване на субсидията. Съветът посочва, че само въз основа на тези доказателства институциите не са могли да преценят въпросното твърдение от гледна точка на останалата информация, проверена в рамките на разследването.
- 76 Жалбоподателят обаче поддържа, че произтичащата от това разлика в стойностите, която можела да бъде обяснена с прибавянето на транспортните разходи и разходите за инсталиране, не била пречка общностните институции да забележат, че промяната в класифицирането не засяга всички внесени активи.
- 77 Съветът уточнява в това отношение, че общностните институции не са могли да изчислят точната стойност на активите, класифицирани в категорията на матриците, тъй като, от една страна, жалбоподателят не посочил критериите за класифициране на своите активи в данъчната декларация, а от друга страна, не представил пълен списък на своите активи, който да може да бъде проверен. При липса на тези доказателства общностните институции не могли да проверят цифровите данни, които жалбоподателят е представил в подкрепа на своето твърдение.
- 78 Предвид последните сведения, които жалбоподателят не оспорва пред Първоинстанционния съд, следва да се приеме, че той не е представил на общностните институции доказателства, въз основа на които да проверят верността на твърдението му и евентуално да вземат предвид въпросната част от активите, която не е била класифицирана в категорията на матриците.

Следователно основавайки се само на това твърдение, жалбоподателят не може да оспори направената в [спорния] регламент преценка.

79 Поради това, без да наруши член 7, параграф 3 от основния регламент, Съветът е могъл да приеме, че въпросните активи, класифицирани за данъчни цели като матрици, е трябвало също да бъдат взети предвид като такива при преценката на техния срок на амортизация от счетоводна гледна точка и че поради това не е било подходящо посочената оценка да бъде основана на информацията, която се съдържа в счетоводните баланси на жалбоподателя. Освен това жалбоподателят не е доказал липсата на мотиви в това отношение.“

15 Първоинстанционният съд отхвърля и третото правно основание, изведено от явна грешка в преценката и от нарушение на член 8, параграфи 2 и 6 от основния регламент, що се отнася до разглеждането на доказателствата, свързани с констатирането на вредата и на причинно-следствената връзка.

16 По повод преценката на равнището на запасите, в точки 193—196 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема за установено:

„193 Във връзка с настоящото твърдение за нарушение жалбоподателят поддържа, че преценката по отношение на промените в запасите на индустрията на Общността е явно погрешна. Той не оспорва съответните цифрови данни, които се съдържат в [съображение 80] от [спорния] регламент. Жалбоподателят обаче изтъква, че въз основа на тези данни Съветът не е можел да направи извода в [съображение 103] от [спорния] регламент, че показателят относно запасите е бил драстично влошен през разглеждания период.

194 Следва да се напомни, че разглежданият в конкретния случай период се простира между 1998 г. и края на периода на разследване. От данните, които

не са оспорени от жалбоподателя, следва, че през този разглеждан период запасите на индустрията на Общността са се увеличили значително.

195 В това отношение жалбоподателят не доказва, че подобряването на свързания със запасите показател, изразен в процент от продукцията след 2000 г., е можел да промени установената за целия разглеждан период отрицателна тенденция. Всъщност от [съображение 80] от [спорния] регламент следва, че дялът на запасите остава висок през целия разглеждан период, като се увеличава като абсолютна стойност към края на 2001 г., което следователно съвпада с увеличаването на обема на вноса и представлява, като относителна стойност, висок дял в размер на 15 % от производството през периода на разследване.

196 Ето защо настоящото твърдение за нарушение е неоснователно.“

17 По повод на преценката на цените на вноса, в точки 201—207 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема:

„201 В случая преценката на равнищата на цените на вноса е главният фактор, на който се основава изводът за подбиване на общностните цени и поради това за наличието на вреда. В [съображения 58—64] от [спорния] регламент общностните институции са анализирали този показател въз основа на базата данни на Евростат, както и въз основа на представените от жалбоподателя цифрови данни.

202 По отношение на данните на Евростат институциите са направили основен извод, че е бил налице съществен ценови спад от 59 % между 2000 г. и края на

периода на разследване. Жалбоподателят оспорва вземането предвид на данните относно 2000 г., като твърди, че вносът бил още незначителен. Този довод обаче вече бе разгледан и отхвърлен в точки 170—175 по-горе.

- 203 Що се отнася до анализа на представените от жалбоподателя цифрови данни, следва да се напомни, че този анализ е довел до резултати, много сходни с тези, които се основават на данните на Евростат, а именно ценови спад от 54 %. Жалбоподателят обаче поддържа, че представянето на тези цифрови данни е неточно.
- 204 Според таблицата, която се съдържа в [съображение 62] от [спорния] регламент, процентът 54 % се отнася до промените в цените между двете финансови години на жалбоподателя. Дори да се предположи, че [съображение 63] не е достатъчно точно, като посочва, че този процент се отнася до промените между 2000 г. и периода на разследване, тази неточност също не представлява грешка. От предхождащата въпросното съображение таблица следва ясно, че става въпрос за промените между 2000 г. и периода на разследване. Следователно жалбоподателят не доказва, че предоставените от него цифрови данни са били представени неточно.
- 205 Освен това макар представените от жалбоподателя данни да се отнасят до периода, започващ на 1 април 1999 г., а данните на Евростат — до периода, започващ на 1 януари 2000 г., този факт сам по себе си не прави неточна констатацията на Съвета, според която цифровите данни на Евростат и тези на жалбоподателя доказват наличието на едни и същи тенденции. Жалбоподателят не посочва, че вземането предвид на друга начална дата за неговите данни е щяло да доведе до различни изводи по отношение на цените на вноса.
- 206 Поради това жалбоподателят не е доказал наличието на фактическа грешка или на явна грешка в преценката, що се отнася до анализа на цените на вноса.

207 Ето защо настоящото твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.“

18 На последно място, в точки 260—279 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля петото правно основание, изведено от нарушение на член 8, параграфи 6 и 7 от основния регламент, що се отнася до преценката на последиците от антиконкурентното поведение на притежател на патенти, като взема предвид следното:

„260 Според постоянната съдебна практика при констатирането на вредата общностните институции са длъжни да преценят дали установената от тях вреда действително произтича от дъмпингов или субсидиран внос и да изключат вредите, резултат от други фактори, и по-конкретно вредата, която се дължи на антиконкурентното поведение на самите производители от Общността (Решение [на Съда от 11 юни 1992 г.] по дело *Extramet Industrie/Съвет*, [C-358/89, Recueil, стр. I-3813], точка 16 и Решение [на Първоинстанционния съд от 19 септември 2001 г.] по дело *Mukand и др./Съвет*, [T-58/99, Recueil, стр. II-2521], точки 39 и 40).

261 В конкретния случай от преписката следва, че индустрията на Общността, която е подала жалбата, изтъква в писмено становище от 7 януари 2003 г., че дружество, притежател на патенти относно CD-R, злоупотребява с господстващото си положение, като определя прекомерни лицензионни плащания, и че един европейски производител се е оттеглил от пазара вследствие на спор с това дружество. Индустрията изразява това становище, за да се противопостави на твърдението на жалбоподателя, че степента, в която жалбата е подкрепена по смисъла на член 10, параграф 8 от основния регламент, е намаляла под изискуемия праг за продължаване на процедурата. Жалбоподателят излага същото становище по време на разследването, като изтъква, че последиците от твърдяното антиконкурентно поведение, състоящи се в определяне на прекомерни лицензионни плащания, представляват фактор, който следва да бъде разгледан при констатирането на вреда.

262 Във връзка с настоящото правно основание жалбоподателят поддържа, че Съветът не е разгледал този фактор, а се е ограничил до това да приеме

в [съображение 135] от [спорния] регламент, че въпросното изявление не е потвърдено с официално решение след разследване, проведено от органите в областта на конкуренцията.

263 В това отношение следва да се отбележи, че от [съображение 135] от [спорния] регламент не следва, че общностните институции действително са разгледали въпроса дали установената вреда не произтича от твърдяното антиконкурентно поведение.

264 Поради това макар посоченото съображение да не е достатъчно, за да бъде изключено въздействието на изтъкнатия от жалбоподателя фактор, следва да се отбележи, че въпросът дали Съветът е пропуснал да вземе предвид посоченото въздействие трябва да бъде разгледан от гледна точка на всички доводи, приети в рамките на [спорния] регламент (вж. в този смисъл Решение [на Първоинстанционния съд от 14 юли 1995 г.] по дело *Koyo Seiko/Съвет*, [T-166/94, Recueil, стр. II-2129], точка 79).

265 Съветът обаче посочва, че е взел предвид този фактор в [съображение 134] от [спорния] регламент. От посоченото съображение следва, че Съветът е разгледал общо последиците от извършването на лицензионните плащания на основание на патентите, като е констатирал, че в случая този фактор не може да прекъсне причинно-следствената връзка. Съветът поддържа, че с тази констатация той е отговорил и на твърдението, според което тези лицензионни плащания били прекомерни и представлявали антиконкурентно поведение.

266 В това отношение макар [съображения 134 и 135] да фигурират под различни подзаглавия, а именно „Плащания за лицензионни права [другаде в текста: „лицензионни плащания“]“ и „Други фактори“, от доводите на страните следва, че и двете се отнасят до едно и също доказателство по преписката, свързано с извършването на лицензионни плащания. Освен това посочените две съображения са изложени едно след друго, поради което структурата на [спорния] регламент налага те да бъдат разглеждани във връзка едно с друго.

- 267 Ето защо следва да се вземат предвид направените в [съображение 134] констатации, за да се провери дали Съветът е изключил евентуалната вреда от твърдяното от жалбоподателя антиконкурентно поведение.
- 268 На първо място жалбоподателят оспорва относимостта на посочените констатации, като посочва, че институциите е трябвало да оценят конкретно значението на лицензионните плащания, за да заключат, че дори при липсата на прекомерни лицензионни плащания индустрията на Общността е щяла да претърпи вреда.
- 269 В това отношение следва да се отбележи, че за да изключат въздействието на външен фактор, общностните институции са длъжни да проверят дали посоченото въздействие е можело да прекъсне причинно-следствената връзка между разглеждания внос и причинената вреда на индустрията на Общността [...]. Тази проверка обаче не включва непременно определяне на конкретното въздействие на въпросния фактор. Достатъчно е общностните институции да установят, че въпреки наличието на подобен външен фактор причинената посредством разглеждания внос вреда е била съществена.
- 270 В конкретния случай Съветът изтъква, че вносът от Индия е причинил съществена вреда на индустрията на Общността, дължаща се по-специално на подбиването на общностните цени. Той обяснява, че макар лицензионните плащания да имат отрицателно влияние върху печалбите на индустрията на Общността, този фактор, засягащ всички производители на пазара, вече е налице през 1999 г., преди вносът да стане съществен. Следователно влошаването на положението на производителите от Общността след 1999 г. не може да се дължи на този фактор. Предвид тези обстоятелства не е било неразумно Съветът да приеме, че извършването на лицензионни плащания не е можело да има влияние върху вредата, причинена със субсидирания внос.
- 271 Съветът основателно твърди, че разглеждането на въпроса дали лицензионните плащания са били прекомерни поради антиконкурентното

поведение на притежател на патенти при всички случаи не може да опровергае споменатото в предходната точка заключение на Съвета.

- 272 Следва да се отбележи също, че за разликата от случаите по дела Extramet [Industrie/Съвет] и Mukand и др./Съвет, посочени по-горе, твърдяната в настоящото производство антиконкурентна практика не може да се дължи на поведението на производителите от Общността. Следователно за да преценят въздействието на този фактор в конкретния случай, общностните институции не са били длъжни да проверят дали самата индустрия на Общността не е допринесла за претърпяната вреда.
- 273 На второ място, позовавайки се на Решение по дело Mukand и др./Съвет, посочено по-горе, жалбоподателят поддържа, че вредата, констатирана поради подбиването на цената, не е била преценена правилно, ако общностните цени са били изкуствено завишени поради прекомерните лицензионни плащания.
- 274 Следва да се напомни, че обстоятелствата по дело Mukand и др./Съвет, посочено по-горе, се отнасят до действия, които засягат общностните цени, но не и цените на вноса. В случая обаче Съветът установява, че разглежданите лицензионни плащания е трябвало да бъдат осъществени от всички производители, включително от жалбоподателя. Жалбоподателят не оспорва този факт.
- 275 Така в [съображение 134] от [спорния] регламент Съветът е имал право да приеме, че с разглеждания външен фактор не може да се обясни разликата между общностните цени и индийските цени, поради което този фактор не оказва влияние върху данните, които са взети предвид, за да се изчисли равнището на подбиване на цените. Дори да се предположи, че лицензионните плащания са били прекомерни поради наличието на антиконкурентно поведение, въпросният фактор не може да се отрази на тази преценка.

276 Предвид изложеното следва да се приеме, че жалбоподателят не доказва, че при преценката на вредата Съветът не е изключил въздействието на твърдяното антиконкурентно поведение.

277 При тези условия не е необходимо произнасяне по допустимостта на доказателството, представено от жалбоподателя с репликата, а именно пресъобщението на Комисията от 3 август 2003 г., в което се споменава разследване с оглед на прилагането на членове 81 ЕО и 82 ЕО към стандартно споразумение, което се отнася до патентите във връзка с някои видове CD. Всъщност от доводите на жалбоподателя следва, че това доказателство е било представено в подкрепа на тезата му, според която въпросният фактор е бил известен на общностните институции. За сметка на това жалбоподателят не обяснява по какъв начин посоченото пресъобщение е можело да подкрепи довода, че в конкретния случай този фактор може да прекъсне причинно-следствената връзка.

278 Поради това петото правно основание не може да бъде прието.

279 От гореизложеното следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло. Поради това не е необходимо произнасяне относно исканията на Съвета, направени при условията на евентуалност.“

Искания на страните

20 В жалбата си Moser Baer India Ltd иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да уважи неговите искания, направени в първоинстанционното производство, а именно да отмени спорния регламент, доколкото се прилага спрямо него, и
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски, направени от жалбоподателя в настоящото производство по обжалване, както и в първоинстанционното производство.

21 Съветът и Комисията искат от Съда:

- да отхвърли жалбата, и
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

По жалбата

- 22 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква три правни основания, изведени, на първо място, от нарушение на принципите на съгласуваност и на надлежно разследване, що се отнася до мотивите на обжалваното съдебно решение, които се съдържат в точки 73—79 от него, на второ място, от явна грешка в преценката на Първоинстанционния съд относно аспектите на разследването, свързани с вредата и споменати в точки 193—196 и 201—206 от обжалваното съдебно решение, и на трето място, от неотчитане на обстоятелството, че вредата може да се дължи на други фактори по смисъла на член 8, параграф 7 от основния регламент, що се отнася до констатирането на вреда в точки 260—278 от обжалваното съдебно решение.

По допустимостта на жалбата

- 23 С писмо от 6 юни 2008 г. Съветът уведомява Съда за приемането на Регламент (ЕО) № 1293/2007 от 30 октомври 2007 година за отмяна на антидъмпинговите мита, наложени с Регламент (ЕО) № 1050/2002 спрямо вноса на записващи компактдискове с произход от Тайван и за разрешаване на възстановяването или опрощаването на тези мита, както и за отмяна на изравнителните мита, наложени с Регламент (ЕО) № 960/2003 върху вноса на записваеми компактдискове с произход от Индия, за разрешаване на възстановяването или опрощаването на тези мита и за прекратяване на процедурата във връзка с тях (ОВ L 288, стр. 17). С оглед на приемането на Регламент № 1293/2007 Съветът поддържа, че не следва да има произнасяне по настоящото дело.
- 24 Следва да се напомни, че Съдът може да установи служебно, че страната няма правен интерес да подаде или да поддържа жалба поради последващо решението на Първоинстанционния съд обстоятелство, което може да премахне неговия вредоносен характер за жалбоподателя в производството по обжалване пред Съда, и на това основание да обяви жалбата за недопустима или за такава без предмет. Всъщност наличието на правен интерес на жалбоподателя предполага жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. Решение от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo и др./Комисия, C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319, точка 13, както и Определение от 8 април 2008 г. по дело Saint-Gobain Glass Deutschland/Комисия, C-503/07 P, Recueil, стр. I-2217, точка 48).

- 25 В случая обаче следва да се посочи, че интересът на жалбоподателя от отмяна на обжалваното съдебно решение и — непряко — на спорния регламент, не може да бъде отречен с довода, че този регламент няма вече действие занапред. Всъщност подобна отмяна сама по себе си може да има правни последици, по-специално като препятства подновяването на неправомерна практика от страна на общностните институции (вж. в този смисъл Решение от 24 юни 1986 г. по дело AKZO Chemie и AKZO Chemie UK/Комисия, 53/85, Recueil, стр. 1965, точка 21).
- 26 Впрочем както генералният адвокат посочва в точка 37 от заключението си, спорният регламент не е отменен изцяло и продължава да поражда правни последици за изравнителните мита, събрани до 4 ноември 2006 г.
- 27 При тези условия Съдът не може да приеме, че жалбата е станала безпредметна.

По съществуващото на спора

По първото правно основание

- 28 С първото си правно основание жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд не е спазил, макар да е бил длъжен, принципите на съгласуваност и на надлежно разследване, приемайки, че общностните институции са действали правомерно, като са приели всички негови активи за прекласифицирани като матрици, ползващи се от разглежданата субсидия, разпределена за период на амортизация от 4,2 години.

- 29 Съветът поддържа, че това правно основание е недопустимо, тъй като целта на жалбоподателя е да постави под въпрос фактически констатации на Първоинстанционния съд и да представи пред Съда ново правно основание, което не е изтъкнал в първоинстанционното производство, а именно нарушение на принципите на съгласуваност и на добра администрация по отношение на класифицирането на активите в категорията на матриците.
- 30 Комисията посочва, че това правно основание е недопустимо, тъй като с него се цели Съдът да преразгледа фактическите констатации на Първоинстанционния съд, без да са налице данни за изопачаване на доказателствата от последния.
- 31 В това отношение следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика съгласно член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда единствено Първоинстанционният съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Първоинстанционният съд е установил или преценил фактите, на основание член 225 ЕО Съдът е компетентен да упражнява контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Първоинстанционният съд е извел от тях (вж. по-специално Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 51, Решение от 22 май 2008 г. по дело Evonik Degussa/Комисия, C-266/06 P, точка 72, както и Решение от 18 декември 2008 г. по дело Coop de France bétail et viande и др./Комисия, C-101/07 P и C-110/07 P, точка 58).
- 32 Така Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност щом като тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото, както и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на доказателствата, които са му били представени. Следователно освен в случай на изопачаване на посочените доказателства тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело General Motors/Комисия, точка 52, Решение по дело Evonik Degussa/Комисия, точка 73 и Решение по дело Coop de France bétail et viande и др./Комисия, точка 59).

33 Важно е освен това да се напомни, че изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибегва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствените средства (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело General Motors/Комисия, точка 54, Решение по дело Evonik Degussa/Комисия, точка 74 и Решение по дело Coop de France bétail et viande и др./Комисия, точка 60).

34 За сметка на това въпросът дали Първоинстанционният съд е имал основание да направи извод от посочените факти, че не е налице неизпълнение от страна на общностните институции нито на задължението им за полагане на дължимата грижа, нито на задължението им за мотивиране, представлява правен въпрос, който подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване (вж. Решение от 20 ноември 1997 г. по дело Комисия/V, C-188/96 P, Recueil, стр. I-6561, точка 24, Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 453 и Решение от 6 ноември 2008 г. по дело Pays-Bas/Комисия, C-405/07 P, Сборника, стр. I-8301, точка 44).

35 В случая на първо място жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че е нарушил принципите за съгласуваност и надлежно разследване, като не е посочил нито една материална или процесуална норма, за да потвърди, че при прилагането на периода на амортизация от 4,2 години Съветът е имал право да вземе предвид всички активи, класифицирани в категорията на матриците. По този начин жалбоподателят иска да постави под въпрос начина, по който Първоинстанционният съд е преценил неговото твърдение, споменато в точка 73 от обжалваното съдебно решение, според което класифицирането на активите в категорията на матриците не се отнася до всички разглеждани активи.

36 В това отношение от обжалваното съдебно решение, и по-специално от точки 75 и 78 от него, следва, че Първоинстанционният съд взема предвид твърдението на жалбоподателя, както и представените от страните в отговор на писмения въпрос доказателства относно класифицирането на активите в категорията на матриците, и заключава, че жалбоподателят не е представил на общностните институции доказателства, въз основа на които да проверят верността на неговото твърдение, и че поради това направената в спорния регламент преценка не може да бъде оспорена.

- 37 Следователно доводът, че Първоинстанционният съд не е спазил принципите за съгласуваност и надлежно разследване, трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.
- 38 Доколкото целта на жалбоподателя е да постави под въпрос и направената от Първоинстанционния съд фактическа преценка, като оспорва главно факта, че приетите в точки 75, 77 и 78 от обжалваното съдебно решение доказателства са достатъчни, за да се установи, че общностните институции не са могли да преценят точната стойност на класифицираните в категорията на матриците активи, този довод трябва да бъде обявен за недопустим, тъй като по този начин се цели преразглеждане на фактическите преценки, за което Съдът не е компетентен в рамките на производство по обжалване.
- 39 Освен това жалбоподателят поддържа, от една страна, че при липсата на необходимите доказателства за изчисляване на размера на изравнителната субсидия, общностните институции е трябвало да се позоват изрично на член 28 от основния регламент. От друга страна, жалбоподателят твърди, че в отговор на поставен от Първоинстанционния съд писмен въпрос е доказал, че въз основа на представената от общностните институции информация и на данните, които са посочени в приложението към данъчната декларация и съдържат изчисление на амортизацията, общностните институции са знаели или са могли лесно да узнаят, че делът на активите, които не са били класифицирани или прекласифицирани като матрици, се равнява на поне 23 % от всички внесени активи.
- 40 В това отношение е важно да се посочи, че видно от член 113, параграф 2 и член 116, параграф 1 от Процедурния правилник нови правни основания, които не се съдържат в жалбата, не могат да бъдат представени в производството по обжалване (вж. Решение от 19 юни 1992 г. по дело V./Parlement, C-18/91 P, Recueil, стр. I-3997, точка 21 и Решение от 23 ноември 2000 г. по дело British Steel/Комисия, C-1/98 P, Recueil, стр. I-10349, точка 47).
- 41 В случая обаче едва пред Съда жалбоподателят за първи път изтъква нарушение на член 28 от основния регламент, свързано с обстоятелството, че информацията от неговата данъчна декларация не е била взета предвид в достатъчна степен с цел да се установи, че не всички субсидирани активи са били прекласифицирани

в категорията на матриците. Поради това следва да се приеме за установено, че този довод е нов и следователно недопустим в настоящото производство по обжалване.

42 Що се отнася до довода, изведен от представеното от жалбоподателя доказателство, че общностните институции са знаели какъв е делът на субсидираните активи, които не са прекласифицирани в категорията на матриците, се налага изводът, че с този довод се цели нова преценка на фактите, която при липса на твърдение за изопачаване е извън компетентността на Съда в рамките на производство по обжалване.

43 Поради това първото правно основание трябва да бъде отхвърлено изцяло.

По второто правно основание

44 Жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал явна грешка в преценката на взетите предвид обстоятелства при констатирането на вреда. Това второ правно основание се състои от две части, които се отнасят, от една страна, до погрешната преценка на равнището на вноса на CD-R с произход от Индия, а от друга страна, до погрешната преценка на равнището на запасите на индустрията на Общността като признак за вреда.

— По първата част

45 Що се отнася до погрешната преценка на равнището на вноса на CD-R с произход от Индия, жалбоподателят изтъква три довода. На първо място той оспорва извода на Първоинстанционния съд, според който общностните институции правилно са отхвърлили твърдението му, че за малки количества приложената към данните на Евростат статистическа формула не е надеждна. Тези данни се

състояли от „код по КН“ за CD-R, както и за други продукти от подобен вид, и се основавали на формула, изведена от CD-R индустрията на Общността. Освен това, тъй като жалбоподателят е единственият индийски износител на CD-R за Европейския съюз, неговите собствени данни били единственият надежден източник за определяне на обемите и стойностите на вноса.

46 На второ място жалбоподателят счита, че потвърдената от Първоинстанционния съд констатация на общностните институции, според която данните на Евростат и неговите собствени финансови данни са довели до много сходни резултати, е погрешна. Всъщност съгласно данните на жалбоподателя през 2000 г. вносната му цена нараствала до края на периода на разследване. Тази констатация обаче не отговаряла на данните на Евростат, които сочели ценови спад от 59 %.

47 На трето място жалбоподателят поддържа, че винаги е оспорвал факта, че що се отнася до равнището на цените на вноса, Съветът е направил релевантни сравнения, и твърди, че друга дата за периода на разследване несъмнено щяла да доведе общностните институции до различен извод. Следователно бил неточен направеният от Първоинстанционния съд извод, според който жалбоподателят не твърди, че вземането предвид на друга начална дата за неговите данни е можело да доведе до различни изводи по отношение на цените на индийския внос на CD-R.

48 Според Съвета, подкрепен от Комисията, с първата част от второто си правно основание жалбоподателят оспорва констатациите, с които Първоинстанционният съд е потвърдил верността на изложените в спорния регламент факти. Следователно тази част от второто правно основание трябвало да бъде обявена за недопустима.

49 Следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика от член 255 ЕО, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда е видно, че жалбата трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане (вж. по-специално Решение от

3 март 2005 г. по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия, C-499/03 P, Recueil, стр. I-1751, точка 37, Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Koninklijke Coöperatie Cosun/Комисия, C-68/05 P, Recueil, стр. I-10367, точка 54 и Определение от 15 май 2007 г. по дело Ricosmos/Комисия, C-420/05 P, точка 64).

50 Поради това жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Първоинстанционния съд правни основания и доводи, в това число и основаните на изрично отхвърлени от тази юрисдикция фактически обстоятелства, не отговаря на изискванията за мотивиране, произтичащи от посочените в предходната точка разпоредби (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия, точка 38 и Решение по дело Koninklijke Coöperatie Cosun/Комисия, точка 54, както и Определение по дело Ricosmos/Комисия, посочено по-горе, точка 71). Всъщност подобна жалба представлява в действителност просто искане за преразглеждане на представената пред Първоинстанционния съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (Решение от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 35, както и Решение от 30 септември 2003 г. по дело Eurocoton и др./Съвет, C-76/01 P, Recueil, стр. I-10091, точка 47).

51 При разглеждането на първото твърдение за нарушение от третото правно основание, в точки 142—190 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се е произнесъл по довода на жалбоподателя, посочен в точка 145 от това решение, според който данните на Евростат за 1998—2000 г. не били надеждни поради „кода по КН“, който включвал редица продукти, различни от CD-R. Количеството на тези други продукти било посочено в тонове, така че според жалбоподателя за да се прецени броят на внесените CD-R, към данните на Евростат било нужно да се приложи математическа формула. Според жалбоподателя обаче количеството било толкова малко, че подобна формула не била надеждна от статистическа гледна точка. В това отношение в точка 171 от същото решение Първоинстанционният съд заключава, че жалбоподателят не е представил никакво доказателство в подкрепа на твърдението си, според което за малки количества статистическата формула, приложена към данните на Евростат за получаване на разглежданите данни, не била надеждна.

52 В точки 201—206 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се ограничава до преценка на равнището на цените на вноса в рамките на третото твърдение за нарушение от третото правно основание, изтъкнато пред него. С това трето твърдение за нарушение в първоинстанционното производство

жалбоподателят поддържа, на първо място, че като заключават, че е налице спад на цените на вноса, общностните институции се основават на данните относно периода 1998—2000 г., които не били нито относими, нито надеждни. На второ място, според жалбоподателя фактът, че цените на вноса са били анализирани и въз основа на предоставените от него цифрови данни, не променял нищо в това отношение, тъй като въпросните данни били представени от общностните институции по неподходящ начин.

53 В точка 203 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема за установено, че анализът на представените от жалбоподателя цифрови данни е довел до резултати, много сходни с тези, които се основават на данните на Евростат, а именно ценови спад от 54 %. В подкрепа на тази констатация, отхвърляйки твърдението на жалбоподателя, че представянето на тези цифрови данни е неточно, Първоинстанционният съд се позовава на съображения 61 и 62 от спорния регламент, в които общностните институции сравняват данните на Евростат с предоставените от жалбоподателя цифрови данни и достигат до сходни изводи за разглеждания период.

54 При тези условия се налага изводът, че първият и вторият довод от първата част на второто правно основание трябва да се обявят за недопустими, тъй като в действителност представляват искане за преразглеждане на фактическите преценки, без да се посочва грешка при прилагане на правото, опорочаваща обжалваното съдебно решение.

55 Що се отнася до третия довод от първата част на второто правно основание, жалбоподателят отбелязва, че винаги е изтъквал, че използването на друга дата за периода на разследване несъмнено щяло да доведе общностните институции до различен извод. Така в точка 101 от жалбата си в първоинстанционното производство жалбоподателят посочва, че фактът, че в спорния регламент Съветът е направил ирелевантни сравнения на равнищата на цените на вноса, е показателен за липсата на обективност от страна на общностните институции или, при условията на евентуалност, за наличието на явна грешка в преценката относно тенденциите на цените на вноса от Индия.

56 Съветът поддържа, че посочената точка от жалбата в първоинстанционното производство се позовава не на цифровите данни на жалбоподателя, а на тези, които са събрани от общностните институции. Ето защо дори да се предположи, че това позоваване на жалбоподателя на жалбата му в първоинстанционното производство съдържа довод в подкрепа на тезата, според която вземането предвид на друга начална дата за предоставените от жалбоподателя данни би довело до различни изводи, това обстоятелство не било основание да се приеме тезата на жалбоподателя, тъй като изразът „неговите данни“, който се съдържа в точка 205 от обжалваното съдебно решение, не препраща към цифровите данни на жалбоподателя.

57 В точка 205 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема за установено, че макар предоставените от жалбоподателя данни да се отнасят до периода, започващ на 1 април 1999 г., а данните на Евростат — до периода, започващ на 1 януари 2000 г., този факт сам по себе си не прави неточна констатацията на Съвета, според която цифровите данни на Евростат и тези на жалбоподателя доказват наличието на едни и същи тенденции. Първоинстанционният съд прави извод, че жалбоподателят не е посочил, че вземането предвид на друга начална дата за неговите данни е могло да доведе до различни изводи по отношение на цените на вноса. Поради това Първоинстанционният съд приема, че жалбоподателят не е доказал наличието на фактическа грешка или на явна грешка в преценката, що се отнася до анализа на цените на вноса.

58 Що се отнася до посочения анализ, в първоинстанционното производство жалбоподателят оспорва датата, избрана за периода на разследване, и направените сравнения на равнищата на цените на вноса. Констатациите на Първоинстанционния съд в това отношение се съдържат съответно в точки 170—178 и 201—207 от обжалваното съдебно решение. За сметка на това в първоинстанционното производство жалбоподателят не излага довода относно началния момент на обработката на данните, които самият той предоставя на общностните институции. Ето защо, както генералният адвокат посочва в точка 110 от заключението си, посоченият довод е нов и следователно недопустим в производството по обжалване и Първоинстанционният съд не може да бъде упрекнат, че в обжалваното съдебно решение не се е произнесъл по него.

59 Ето защо третият довод от първата част на второто правно основание следва да бъде отхвърлен като недопустим.

— По втората част

- 60 Във втората част на второто правно основание жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, потвърждавайки съдържащата се в съображение 103 от спорния регламент констатация на Съвета, съгласно която запасите на индустрията на Общността са намалели драстично. Жалбоподателят напомня, че не е оспорил възпроизведените в този регламент данни относно запасите, тъй като те произтичат от предоставена от производителите от Общността поверителна информация. За сметка на това жалбоподателят подчертава, че винаги се е противопоставял на изводите в посочения регламент, според които промените в запасите били белег за наличието на вреда за индустрията на Общността.
- 61 Жалбоподателят поддържа, че между 1998 г. и периода на разследване производството на индустрията на Общността е нараснало с 432 % и въпреки това равнището на запасите е намаляло между 2000 г. и посочения период. Констатацията на Първоинстанционния съд, според която запасите са нараснали като абсолютна стойност към края на 2001 г., била опорочена от явна грешка в преценката, тъй като той не взел предвид значителното увеличаване на производството на индустрията на Общността и факта, че временното подобряване на равнището на запасите е съвпаднало с навлизането на внесените от Индия стоки на пазара.
- 62 В това отношение Съветът, подкрепен от Комисията, счита, че жалбоподателят се ограничава до оспорване на фактическата преценка на Първоинстанционния съд относно точността на изложените в спорния регламент данни. Съветът добавя, че констатацията на Първоинстанционния съд относно увеличаването на запасите като абсолютна стойност е правилна от фактическа гледна точка. Според Съвета увеличаването на запасите като абсолютна стойност е било толкова голямо, че между 1998 г. и края на периода на разследване е довело и до увеличение с близо 60 % като относителна стойност (от 9,2 % на 14,6 %), въпреки увеличаването на производството на индустрията на Общността.
- 63 Съгласно точки 193—195 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд на първо място заключава, че жалбоподателят не оспорва цифровите данни, които се съдържат в съображение 80 от спорния регламент. На второ място той потвърждава, че според неоспорените от жалбоподателя данни през

целия период от 1998 г. до края на периода на разследване запасите на индустрията на Общността са се увеличили значително. На трето място Първоинстанционният съд прави извод, че жалбоподателят не е доказал, че подобряването на показателя относно запасите, изразен в процент от производството след 2000 г., е можел да промени отрицателната тенденция, установена за целия разглеждан период.

64 Доколкото целта на жалбоподателя е да постави под въпрос тези осъществени от Първоинстанционния съд фактически преценки, следва да се напомни, че съгласно посочената в точка 33 от настоящото решение съдебна практика изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибегва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата. В случая жалбоподателят твърди, че при тълкуването на различните посочени от жалбоподателя данни Първоинстанционният съд е направил неточни фактически констатации и е изопачил доказателствата, като се е позовал на запасите като абсолютна стойност.

65 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 127 от заключението си, фактът, че Първоинстанционният съд се е позовал на увеличаването на запасите като абсолютна стойност, не може да се счита за изопачаване на доказателствата. Всъщност, както следва от точка 195 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд взема предвид и факта, че съгласно спорния регламент преценката на Съвета се основава също на преценка на промените в запасите като относителна стойност. Що се отнася до довода на жалбоподателя, че временното подобряване на равнището на запасите е съвпаднало с навлизането на внесените от Индия стоки на пазара, той представлява нов фактически довод, недопустим в производството по обжалване.

66 Трябва да бъде отхвърлен и доводът на жалбоподателя, според който изводът на Първоинстанционния съд в точка 195 от обжалваното съдебно решение относно равнището на запасите е новаторско тълкуване, което не се подкрепя от спорния регламент. Всъщност от съображение 80 от спорния регламент следва ясно, че през периода на разследване запасите, изразени като процентен дял от производството на CD-R, достигат високо равнище от 15 %.

- 67 Предвид предходното втората част на второто правно основание е недопустима.
- 68 При тези условия второто правно основание трябва изцяло да бъде отхвърлено като недопустимо.

По третото правно основание

- 69 Жалбоподателят поддържа, че оценяването на вредата, което е отделен въпрос от този за причинно-следствената връзка, е свързано с резултатите на самата индустрия на Общността и че член 8, параграф 7 от основния регламент изисква това оценяване да не бъде засегнато от въздействието на други фактори. В това отношение жалбоподателят счита, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка в преценката, като е приел, че при оценяването на вредата следва да се вземе предвид само разликата между общностните цени и цените на вноса. Този въпрос обаче бил свързан с анализа при определянето на причинно-следствената връзка.
- 70 Според жалбоподателя Първоинстанционният съд не е взел предвид влиянието на прекомерните лицензионни плащания при констатирането на претърпяната от индустрията на Общността вреда. Жалбоподателят посочва, че прекомерните авторски възнаграждения, които представляват злоупотреба с господстващо положение, имали отрицателно въздействие върху тези резултати. Общностните институции не доказали, че и при липсата на тези прекомерни възнаграждения посочената вреда щяла да бъде причинена и че маржовете за изчисляване на вредата щели да останат същите.
- 71 Според жалбоподателя в точка 272 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд неправилно приема, че посочените по-горе Решение по дело Extramet Industrie/Съвет и Решение по дело Mukand и др./Съвет се отнасят до случаи на антиконкурентна дейност от страна на самите производители от Общността, докато в конкретния случай за антиконкурентната практика не носят отговорност производителите от Общността.

- 72 Според жалбоподателя значението на антиконкурентна практика като изтъкнатата по дело Mukand и др./Съвет, посочено по-горе, се дължи не на обстоятелството, че самата CD-R индустрия на Общността е участвала в антиконкурентна дейност, а на обстоятелството, че резултатите от тази индустрия са били засегнати от нея и поради това последиците от тази антиконкурентна дейност трябва да бъдат премахнати, за да бъдат изпълнени условията на член 8, параграф 7 от основния регламент.
- 73 Съветът поддържа, че третото правно основание е недопустимо и при всички случаи неоснователно. Той посочва, че жалбоподателят не уточнява кой извод от обжалваното съдебно решение оспорва, нито коя норма на общностното право е нарушил Първоинстанционният съд.
- 74 Според Съвета от постоянната съдебна практика на Съда следва, че може да съществува причинно-следствена връзка между субсидирания внос и вредата, претърпяна от индустрията на Общността, макар загубите, които се дължат на вноса, да представляват само един от вредоносните фактори. При извършването на анализа на причинно-следствената връзка общностните институции трябва да се уверят, че други от известните вредоносни фактори не са прекъснали връзката между субсидирания внос и констатираната вреда. В резултат от това влиянието на субсидирания внос трябва да бъде толкова минимално, че причинената с този внос вреда да не може вече да се счита за съществена.
- 75 Освен това били подвеждащи възраженията на жалбоподателя срещу направеното от Първоинстанционния съд в точка 272 от обжалваното съдебно решение тълкуване на Решение по дело Mukand и др./Съвет, посочено по-горе. Жалбоподателят изопачил смисъла на тази точка, създавайки впечатление, че Първоинстанционният съд не е разгледал довода относно прекомерните лицензионни плащания. Първоинстанционният съд обаче разгледал този довод, по-конкретно в точка 270 от обжалваното съдебно решение.
- 76 Освен това жалбоподателят не доказал по какъв начин Първоинстанционният съд преценил неправилно влиянието на лицензионните плащания върху

индустрията на Общността. Съветът посочва, че в точки 260—279 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е отхвърлил довода, според който Съветът не разгледал това влияние, и не е счел за необходимо да определи конкретното му въздействие.

- 77 Комисията изтъква и недопустимостта на това правно основание. Всъщност жалбоподателят целял Съдът да направи нова преценка на фактите, а не оспорвал основната констатация на Първоинстанционния съд, според която за антиконкурентната практика не носели отговорност производителите от Общността.
- 78 Що се отнася до възражението за недопустимост, направено от общностните институции, следва да се напомни, че видно от споменатите разпоредби и от цитираната в точка 49 от настоящото решение съдебна практика жалбата трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя такова искане.
- 79 В случая жалбоподателят оспорва конкретно точка 272 от обжалваното съдебно решение, според която твърдяната антиконкурентна практика не се дължи на поведението на производителите от Общността. С това правно основание жалбоподателят посочва ясно пороците на обжалваното съдебно решение и развива правни доводи, с които цели да докаже, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при преценката на прилагането от страна на общностните институции на член 8, параграф 7 от основния регламент.
- 80 Поради това следва да бъде отхвърлен доводът за недопустимост, изведен от това, че не е посочено точно какво се оспорва в обжалваното съдебно решение.
- 81 В точка 260 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно приема за установено, че при констатирането на вреда общностните институции са длъжни да проверят дали вредата действително произтича от субсидирания внос и да изключат вредите, резултат от други фактори, и по-конкретно вредата, която се дължи на поведението на самите производители от

Общността. По-нататък, в точка 263 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд приема, че от съображение 135 от спорния регламент не следва, че общностните институции действително са проверили дали установената вреда не произтича от твърдяното антиконкурентно поведение.

82 Поради това в точки 264—272 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд проверява дали Съветът е изключил евентуалната вреда от изтъкнатото от жалбоподателя антиконкурентно поведение.

83 Що се отнася до влиянието на лицензионните плащания върху причинно-следствената връзка, в точка 269 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно подчертава, че общностните институции са длъжни да проверят дали произтичащото от външен фактор въздействие е можело да прекъсне причинно-следствената връзка между разглеждания внос и причинената на индустрията на Общността вреда, като се позовава на точка 232 от обжалваното съдебно решение, където е цитирана постоянната съдебна практика в това отношение. Той обаче счита, че тази проверка не предполага непременно определяне на конкретното въздействие на въпросния фактор.

84 По-нататък, в точка 270 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд потвърждава извода на Съвета, че извършването на лицензионните плащания не е можело да има влияние върху причинената със субсидирания внос вреда, тъй като тези лицензионни плащания вече са съществували, преди разглежданият внос да е станал съществен.

85 Следва да се напомни, че в областта на общата търговска политика, и най-вече в сферата на мерките за защита на търговията, общностните институции разполагат с широко право на преценка поради сложността на икономическите, политическите и правните положения, които трябва да разглеждат (вж. Решение от 27 септември 2007 г. по дело *Ikea Wholesale*, C-351/04, Сборник, стр. I-7723, точка 40 и цитираната съдебна практика, както и Решение от 28 февруари 2008 г. по дело *AGST Draht- und Biegetechnik*, C-398/05, Сборник, стр. I-1057, точка 33).

- 86 Съгласно постоянната съдебна практика констатирането на вреда за индустрията на Общността предполага преценка на сложни икономически положения и поради това съдебният контрол на такава преценка трябва да бъде ограничен до проверка дали са спазени съответните процесуални правила, дали фактите са били точно установени и дали не са допуснати явна грешка в преценката на тези факти и злоупотреба с власт. Такъв по-специално е случаят, когато в рамките на процедура срещу субсидиите се определят факторите, причиняващи вреда на индустрията на Общността (вж. Решение по дело AGST Draht- und Biegetechnik, посочено по-горе, точка 34).
- 87 При констатирането на вреда Съветът и Комисията са длъжни да преценят дали установената от тях вреда действително произтича от субсидиран внос и да изключат вредите, резултат от други фактори, и по-конкретно вредата, която се дължи на поведението на самите производители от Общността (вж. посочените по-горе Решение по дело Extramet Industrie/Съвет, точка 16 и Решение по дело AGST Draht- und Biegetechnik, точка 35).
- 88 В това отношение общностните институции трябва да проверят дали въздействието на тези други фактори не е можело да прекъсне причинно-следствената връзка между разглеждания внос, от една страна, и претърпяната от индустрията на Общността вреда, от друга страна. Те трябва също да се уверят, че вредата, която се дължи на тези други фактори, не се отчита при констатирането на вреда по смисъла на член 8, параграф 7 от основния регламент и че поради това наложеното изравнително мито не надвишава необходимото за отстраняване на вредата, причинена със субсидирания внос.
- 89 Очевидно е, че поведение, което засяга пряко цените на произведените в Общността продукти, в конкретния случай извършването на лицензионни плащания, може да постави под въпрос, на първо място, причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата (вж. в този смисъл Решение по дело AGST Draht- und Biegetechnik, посочено по-горе, точки 45—54), а на второ място, оценката на претърпяната вреда от индустрията на Общността поради подбиването на цените на посочения внос.

90 Съгласно член 8, параграф 7 от основния регламент известните фактори, различни от субсидирания внос, също се оценяват, за да се гарантира, че причинената от тези други фактори вреда не се приписва на посочения внос. Така целта на тази норма е на индустрията на Общността да не се предоставя закрила, която надхвърля необходимото.

91 Ако обаче общностните институции установят, че въпреки подобни фактори причинената със субсидирания внос вреда е съществена по силата на член 8, параграф 1 от основния регламент, като последица от това може да бъде установена причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата, претърпяна от индустрията на Общността. В конкретния случай, както Първоинстанционният съд приема за установено в точка 269 от обжалваното съдебно решение, за да се установи, че е запазена причинно-следствената връзка между субсидирания внос и вредата, претърпяна от индустрията на Общността, е достатъчно общностните институции да констатира, че въпреки наличието на външен фактор вредата за производителите от Общността е била съществена.

92 В това отношение, на първо място, в точка 270 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че извършването на лицензионните плащания не е можело да има влияние върху вредата, причинена със субсидирания внос, тъй като този фактор е бил налице, преди вносите да е станал съществен.

93 На второ място, в точка 274 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд взема предвид обстоятелството, че всички производители на CD-R, включително жалбоподателят, е трябвало да извършват лицензионните плащания, за които се твърди, че са антиконкурентни. Следователно тази твърдяна антиконкурентна практика не е можела да постави под въпрос извода, според който извършването на лицензионните плащания не е оказало влияние върху вредата, претърпяна от индустрията на Общността поради субсидирания внос, тъй като посочената практика засяга както общностните цени, така и цените на вноса. Този външен фактор също не е можел да има влияние върху разликата между общностните цени и разглежданите цени на вноса. Ето защо в точка 275 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно заключава,

че Съветът е можел да приеме, че дори лицензионните плащания, за които се твърди, че са прекомерни, не могат да влияят върху изчисляването на равнището на подбиване на цените и че поради това изводът, който се съдържа в съображение 134 от спорния регламент, не е бил несъстоятелен.

- 94 От това следва, че Първоинстанционният съд доказва в достатъчна степен, че при констатирането на вреда въздействието на тези външни фактори е било отделно и недължащо се на вредоносното въздействие на субсидирания внос.
- 95 Поради това и третото правно основание следва изцяло да се отхвърли като неоснователно.
- 96 Тъй като нито едно от изтъкнатите от Moser Baer India Ltd правни основания не е прието, жалбата трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

- 97 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Съветът е направил искане за осъждането на Moser Baer India Ltd и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски в настоящото производство. Съгласно параграф 4 от посочения член 69, който също е приложим към производството по обжалване по силата на посочения член 118, Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Moser Baer India Ltd да заплати съдебните разноски.**
- 3) Комисията на Европейските общности понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи